

Libe

auctoritas esse deū p̄dicat: s̄ oīs que nos circūstat ad quā nos etiā p̄tinemus vniuersa ipsa reꝝ natura p̄clamat habere se p̄stantissimū p̄ditorem: q̄ nobis mentē rationēq; naturalē dedit: qua viuentia nō viuentibus sensu p̄dita nō sentientibus: itelligentia nō intelligentibus: imortalia mortalibus: ipotentibus potentia: iniustis iusta: speciosa deformib; bona malis: incorruptibilia corruptibilibus: imutabilia mutabilibus: inuisibilia visibilibus: incorpalia corp'alibus: beata miseris p̄ferenda videamus. Ac p̄ hoc q̄m̄ rebus creatis creatorem sine dubitatioe p̄ponimus: oportet vt eū ⁊ sūme viuere ⁊ cuncta sentire atq; intelligere: ⁊ mori: corumpi: mutariq; non posse: nec corpus esse: sed sp̄m̄ oīm̄ potentissimū: iustissimū: speciosissimū: optimū: beatissimūq; fateamur.

Om̄ia que de deo digne dici vident posse in pauciora p̄ferre vt nihil minus dictum intelligatur. **Capitulum V.**

Ed hec oīa que dixi: ⁊ quecūq; alia simili more locutionis humane digne de deo dici vident: ⁊ vniuerse trinitati que est vnus deus: ⁊ p̄sonis singulis in eadem trinitate p̄ueniūt. Quis em̄ vel vnū deum qd̄ est ipsa trinitas: vel patrem vel filium vel sp̄m̄ sanctū audeat dicere: aut nō viuentē aut nihil sentientē vel intelligentez: aut in ea natura qua inter se p̄dicant: equales quenq; esse eoz; mortālē siue corruptibilē: siue mutabilē siue corporeū: aut quisq; ibi neget aliquē potentissimū: iustissimū: speciosissimū: optimū: beatissimū? Si ergo hec atq; h̄mōi om̄ia ⁊ ipsa trinitas ⁊ in ea singuli dici possunt: vbi aut quō trinitas apparebit: redigamus itaq; p̄us hec plurima ad aliquā paucitatem. Que vita em̄ dicit̄ in deo: ipsa est essentia eius atq; natura. Non itaq; deus viuit nisi vita qd̄ ipse sibi est. hec aut̄ vita non talis est: qualis inest arbori: vbi nullus est intellectus: null⁹ est sensus: nec talis qualis inest pecori: habet em̄ vita pecoris sensum q̄n̄ quipritū: sed intellectū habet nullū. At illa vita q̄ deus est sentit atq; intelligit oīa: ⁊ sentit mente nō corpore: q; sp̄s est deus. Non aut̄ sicut aīalia q̄ h̄nt corpora: per corpus sentit aīa. Non em̄ ex aīa p̄stat ⁊ corpore. Ac p̄ hoc simplex illa natura sicut intelligit sentit: sicut sentit intelligit. Idēq; sensus q̄ intellectus est illi. Nec ita vt aliqui esse desistat aut ceperit. Imortalis est em̄: nec frustra de illo dictū est qd̄ solus habeat immortalitē. Nam immortalitas eius vere immortalitas ē: in cuius natura nulla est cōmutatio. Ipsa est

1. **Ibi 6**

etiā vera eternitas q̄ est imutabilis deus sine initio: sine fine p̄c̄q̄nter ⁊ incorruptibilis. **U**na ergo eadēq; res dicit̄ siue dicat̄ eternus deus siue imortalis: siue incorruptibilis: siue imutabilis. Itēq; cū dicit̄ viues ⁊ intelligēs: qd̄ ē vtiq; sapiens: hoc idē dicit̄. Non em̄ p̄cipit sapias q̄ sit sapiēs: s̄ ipse sapias est. Et hec vita eadēq; virtus siue potētia: eadēq; sp̄s q̄ potens atq; speciosus dicit̄. Quid em̄ potentius ⁊ speciosius sapias: que attingit a fine vsq; ad finē fortiter: ⁊ disponit oīa suauiter? Bonitas etiam atq; iusticia nūq̄d̄ inter se in natura dei: sicut in eius opib; distāt tāq; due diuerse sint q̄litates dei: vna bonitas: alia iusticia? Nō vtiq; Sed q̄ iusticia ipsa bonitas: ⁊ q̄ bonitas ipsa beatitudo. Incorpalis aut̄ vel incorporeus: id ē: deus: vt sp̄s credat̄: vel intelligat̄ esse nō corp⁹. Proinde si dicamus: eternus: imortalis: incorruptibilis: imutabilis: viuus: sapiēs: potens: speciosus: iustus: bonus: brū s̄ sp̄s: horū oīm̄ nouissimū qd̄ posui: quasi tr̄smō videf̄ significare substantiā: cetera dō huius substantie q̄litates: sed nō ita est in illa ineffabili simplici natura. Quicqd̄ em̄ fm̄ q̄litates illi dicit̄ videf̄: fm̄ substantiā vel essentiā est intelligendū. Absit em̄ vt sp̄s fm̄ substantiā dicat̄ deus: ⁊ bonus fm̄ q̄litate: s̄ vtrūq; fm̄ substantiā. Sic oīa cetera q̄ cōmemorauimus: vnde in superioribus libris multa iam diximus. De q̄ tuor̄ igit̄ p̄mis que modo a nobis enumerata atq; digesta sunt: id est eternus: imortalis: incorruptibilis: imutabilis: vnū aliquid eligamus: quia vnū quatuor̄ ista significant: sicut iam disserui: ne p̄ multa distendat̄ intentio: ⁊ illud potius qd̄ positū est p̄us: id est eternus: hoc faciamus ⁊ de quatuor̄ secūdis que sunt viuus: sapiēs: potens: speciosus. Et q̄m̄ vita qualicūq; inest ⁊ pecori cui sapientia nō inest duo vero ista sapientia scz atq; potentia ita sūt inter se in homine comparata: vt sancta scriptura diceret. Melior est sapiens q̄ fortis. Speciosa porro etiam corpora dici solent. **U**nuz ex his quatuor̄ quod eligimus: sapiens eligatur: q̄uis hec quatuor̄ in deo nō in equalia dicenda sint. **N**oīa em̄ quatuor̄: res autem vna est. De tercijs vero vltimis quatuor̄ q̄uis in deo idem sit iustum esse quod bonū: quod beatum esse: tamen quia in hominibus potest esse spiritus nō beatus: potest ⁊ iustus et bonus nondū beatus. Qui vero beatus est: p̄fecto ⁊ iustus ⁊ bonus ⁊ sp̄s est: hoc potius eligamus quod nec in hoībus esse sine illis tribus pot̄ qd̄ est beatus.

Sap. 8.

Sap. 6.